

ERREALITATEAREN ZAPLAZTEKOAK: EUSKADI* INDONESIAN ISURTZEN

Posted on 21/12/2011 by Naider

Atzo, Karmele Llano ([Albaitaritik Nazioarteko Animalien Salbamendua](#)) eta Indonesiako orangutanen habitataren babesean 8 urte baino gehiagoko esperientzia duena), Eneko Garmendia ([Ekonomia Ekologikoa](#)), Arantxa Acha ([UNESCO](#), Jakarta) eta Paul Nicholson ([EHNEk](#), euskal baserritarren elkarteak) hain urrun baina jakin gabe hain hurbil gauden herrialde hartako berri freskoak ekarri dizkigu.

Euskal biztanleriaren gehiengoak Indonesia surfarekin, oihanarekin, paradisuarekin... lotzen du atzo ekologista eta ingurumen arloko profesional askotariko talde hau zerrendara elementu berri bat gehitzen saiatu zen: deforestazioa.

Ez zait gustatzen ingurumen-albisteak tonu alarmista edo sentsazionalista batean tratatzea, baina Indonesiako egoera partikularra lazgarria da. Bi urte berdinak ziren Karmele ikusi nuenetik, lur haietara egindako bidaiatik hiru baino gehiago eta "nola dago dena han" galdera zaila egin zitzaidan, bagenekien ez-puntu batean utzi genuela. itzuli.

Norbaitek egun batean, Europar Batasunetik, erabaki zuen bioerregaiak izango zirela gure energia-kontsumo eredu jasangarria birbideratzeko eta krisi klimatikoa arintzeko irtenbidea. Hala, helburu baikor batzuk finkatu ziren: 2020rako Europar garraioko energia-kontsumoaren %10 bioerregaietatik etorriko da. Ingurumenari dagokionez, Euskadin bezala (onerako eta txarrerako) beti gidatzea gustatzen zaigu, [2020rako euskal energia estrategia](#) 2020rako %10eko helburuez hitz egiten du.

Hemen Indonesia (baina Brasil bezalako beste herrialde batzuk ere) jokoan sartzen da norbaitek Euskal Herrian palma olioaren (Bioerregaietarako) inportazioak esponentzialki hazten ari zirela eta horien %96 herrialde horretatik zetozela ohartzean. Hor hasi ziren Eneko eta UPV-EHUko bere taldea "Euskal palmondo-olioaren inportazioak eta horien eraginak Indonesian" aztertzeke lanean asmo handiko proiektu baten esparruan: BIORES. Euskal Herriaren zor ekologikoari eta jatorriko herrialdeetako biodibertsitatean dituen eraginei buruzko azterketa, hiru arlotan zentratu zen: eztainuaren ekoizpena Bolivian; hegaluzearen arrantza Pazifikokoan eta palma-olioaren monolaborantza Indonesian.

Egia esan, Enekoari galdetu nahi genion gainerako eraginez, baina arratsaldea Indonesian zentratu zen.

Inor axolagabe utziko ez lukeen zifren dantzaren lekuko izan ginen atzoko bileran: Sumatran eta Borneon dagoeneko baso-soildutako 11 milioi hektarea, 2020rako 20 milioi hektarea gehiago izango direla kalkulatu dena, errealismo dosi batekin digeritzen lagundu zuten. argazki eta eszenatoki forma.

Indonesia beti izan da (Brasil bezalako herrialdeekin batera) klimaren goi-bileretako patata beroa, inork ez daki nola aurre egin, zer egin, baina inork ez du eskuetan lehertzen ikusi nahi. Munduko baso-soiltze tasa handienetakoa duen herrialdea da (Brasilekin batera); hirugarren herrialdea (AEBen atzetik, Txina baino ez) berotegi-efektuko gasen isurietan (hain zuzen, baso-soiltzearen ondorioz); biodibertsitate handiena duen herrialdeetako bat, espezie endemikoak biltzen dituen, orangutanen azken aleak bertako oihanean bizi diren bitartean.

Planetaren azken oihan primarioak eta bertako biztanleak harrituta daude ustelkeriak gidatutako bihozgabeak herrialdeari nola su eman zion ikustean (97-98 urtean El Niño fenomenoaren garaian, 5 milioi hektarea baino gehiago erre ziren palmondo-landaketei bide emateko.) palmondo monolaboreak landatzeko

Prozesua (sinplifikatua) honako hau da: tokiko edo eskualdeko gobernuek, ordainketa eginda, lur-emakida esleitzen dizkiete petrolio-konpainiei (jatorri zalantzazkoa eta Malayako edo Txinako bandera dutenak). Askotan lur hauek basoan oso sustraituta dauden tokiko tribuenak dira eta haien ustiapenetik eta etnobotanikatik bizi direnak. Inguruan gatazka sozial eta ekonomikoak sortzen ari dena. Herri osoak mugitzera behartuta daude, lurra galtzen dute eta, beraz, bizibidea.

Giza eskubideen urraketa honek eta Indonesian eragiten ari garen ondorio atzeraezinak nazioartea kezkatzen hasiak direla dirudi.

Urte batzuk daramatza Europak han gertatzen ari dena ezagutzen, zeinak bere helburuak ofizialki zalantzan jarri baititu jatorrizko herrialdeetan bioerregai horien jatorria eta ekoizpena azpimarratuz, baina hori ez da nahikoa.

Palm-olioak gure erregai-biltegietara iristen jarraitzen du, gure ahoak elikagaien industrietatik galleta moduan, txokolate moduan (Indonesiatik ontzi ugari heltzen dira Rotterdam-eko portura Unilever bezalako enpresak hornitzeko). Beraz, nire galdera da zeren zain gaude? Eta ez doa hain zuzen gizarteari (atzo Karmeleren eta gainerako enketen hitzak eta emaitzak entzuteko interesa zutenak) baizik eta gobernatzen gaituztenengana, honen ardura duen nazioarteko komunitetari. . Euskal Herriaz, Espainiaz eta Europaz ari naiz, eskaria sortzen jarraitzen dugun bitartean Indonesiak eskaintzarekin erantzuten jarraituko duelako.

There are no comments yet.